

Sjöddeköl. Rijmelkes in 't Mastreechs

Hais Chambille

bron

Hais Chambille, *Sjöddeköl. Rijmelkes in 't Mastreechs*. Roosenboom, Heerlen 1947

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/cham011sjod01_01/colofon.php

© 2013 dbnl / Hais Chambille

*GANS ZOONDER PRETENSIE
HÛB IECH ZE GESJREVE,
MIEN VERSJES, ICH SJÛDDE
MÈR GÈT OET DE MOUW;
MIEN AWWERS, MIE MEITSKE,
MIEN STAD EN MIE TÄÖLKE,
GEER DOOG ZE M'CH SJRIEVE
ES SIMPEL VERHÄÖLKE;
AON UUCH, NOE ES DAANK,
IECH ZE AONBEEJE WOUW.*

Aon de lezer

'ch Weit neet wie-of dit beukske zal goon heite....
 Da's ouch egaol, wànt wat 't brink
 Dat is Mastreechs in merreg en in weze,
 't Is vaan 'nen echten Treechter jong dee zink!

Heer zink vaan 't beer, de stad en häör historie,
 Heer zink vaan leid en vaan gelök,
 Heer zink get veur zie meitske, vaan zien leefde,
 Heer zink..... en Geer, Geer vint Eur eige trök.

Want es Mestrechteneer zölt Geer heijaon goon snöpfe,
 Geer preuf 't nao en sjmak ins mèt Eur tong.....
 Daan staart G'r stèl, en zèkt daan bij Eur eige:
 'Zoe is 't jong! Dich höbs d'n Treechter fong!'

H.A. Loontjens.

Tösse de berg
en 't vlake strand
ligk 't zoneuergote land.

Tösse de tije
vaan vräögde en noed
woort dit Treechter blömke groet.

Gesterk door rege
en zonnestraol
streef 't nao zien ideaol.

Iech bin gebore....

Iech bin gebore, kort bij d'n tore
 vaan de kèrrek Sintervaos,
 toen ze klokkegeklaank, zoe wie hiemelse zaank
 kloont euver de stad aon de Maos.
 Op mien duipgevaad waor, geborduurd kant en klaor,
 'n staar op e roetchtig veld;
 wie vaan m'nne kop get water veel drop
 toen sjeen ze mèt alle geweld.

In m'n hart kraog iech mèt, 'n hèllige wèt,
 geëref vaan vajer op zoon,
 opdat iech m'ch riech, mèt 'n wierdige pliech,
 op de staar, die noets zal vergoon.

Iech lierde de taol, die ouch allemaol
 mien veurawwers hōbbe geierd,
 die mood gief in strijd, die troes bringk bij lijd,
 die klink es d'r fles weurt gevierd.

Iech bij gebore, kort bij 'nen tore
 in 't stedsje aon de Maos,
 toen ze klokkegeklaank, zoe wie hiemelse zaank
 kloont op tot Sintervaos.
 Bij Häöm sloot z'ch aon de wit-roetje vaon,
 de staar kraog häör zèllever leech;
 'ch'haw wach aon deen tore, boe'ch bij bin gebore,
 want iech bin e keend vaan Mastreech.

Klink op, Mastreechs!

Klink helder op, Mastreechs, in al dien klaanke,
 de späöls in d'oere zjus zoe wie meziek,
 de klinks 't leefs vaan d'allerleefste zaanke,
 de bis de taol nog vaan d'n eige riek.

Sinds iewe heer, oet eige grond verreze,
 spans tiech heij al deep tied bij us de kroen,
 en sprik oet tiech de krach vaan 't Treechter weze,
 um te vergoon, Mastreech, bis tiech te sjoen.

De kòs zoe dèks us troes in dreufheid geve
 es ramp en leije us mèt rös neet lete
 of wolke, zwart, um Treech z'n tories dreve;

meh's zonnestraole door de roete sjete
 daan sjinkste blijheid us, plezeer en leve;
 Mastreechs daan klink! Diech spreke is genete!

Gebed**Veur mien Mooier.**

Selvruike leef, heij bin ich weer
 um Diech ins gèt te vraoge;
 aoch sjik m'ch neet mer zoe eweg
 en laot m'ch Diech ins plaoge.
 Dao knele in't kepelke neer
 bij Diech leef Modergäödske,
 al op de Plein heij in Mastreech,
 zoevääöl lui op dat pläötske.
 Mèt vraoge, of vol deep berouw,
 en dèks mèt hiel vääöl winse,
 ze beije vääöl um raod en daod,
 Selvruike leef, De kins ze.
 Heij koume aw verslete lui
 die haos veur eder beije,
 dao koume-n-'rs die zeuke heij
 verzachting in hun leije.
 Auch köppelkes, nog dèks hiel joonk,
 die effe mèt Diech praote,
 getrouwde lui, vaan alle stand,
 sjenderreme, seldaote.
 Me tröf bij Diech op eder oor
 get lui in 't kepelke,
 tot zellefs auch de kluiverkes
 die speule-n-op 't Welke.
 Want ederein, wee of 't is,
 dee zie gebed liet hure,
 dee zölste, dat weit iech beslis,
 of vreug, of laat verhure.
 Daorum kom iech nao Diech weer touw,
 en wel mèt deep vertrouwe,
 daan weur iech zeker ouch verhuurd,

dao kin iech toch op bouwe?
Aoch, sijk miech neet mer zoe eweg,
daan zouwste miech verdrete,
verhuur nog ins daan miene wins,
iech zal D'ch noets vergete:
Laot Treech toch blieve wie 't waor
- daoveur kom iech heij beije -
laot Treech toch trouw aon zie gelouf
veur altied blieve streije.
En laot 't wie 'n rots zoe vas,
oonwrikbaar blieve troene,
es middelpunt vaan eus gelouf,
tot veurbeeld vaan mieljoene.
Selvrouw, laot noe Dien groete mach
bij Slivvenier ins spreke,
blief Diech us trouw, daan blieve veer
ouch noets mie in gebreke.

'nen Droum

Lès druimde iech, op zeker kier,
 'ch-stoont veur de hiemelpoort,
 en door Sint Pieter toen veur miech
 de deur geopend woort.
 'Wee zeet geer? boe komp geer vaandan?
 wat wèlt geer' zag 'r toen,
 'Iech kom vaan Treech, Geer kint m'ch toch?'
 en vroeg op leven toen:
 'Sint Pieter, iech kaom zjus heij langs,
 nuisjierig wie iech bin,
 dach iech al bij m'n eige zoe:
 moch iech heij mer 'ns in!'
 'Meh zeker jong kom binne mer,
 dat hōbste good gedoon,
 iech hōb noe toch zjus effe tied,
 zal daorum mèt t'ch goon.'
 'ch Kaom binne in 'ne groete zaol,
 in 't midde Slivvenier,
 Heer knikke ins toen Heer m'ch zaog,
 en wingkde 'ne kier.
 En roontelum de Hèllige,
 vaan alle rang en stand,
 en um Häöm vlogé ingelkes
 mèt blomme in de hand.
 'Aon dee kant' zag Heer, 'zien de lui,
 - en dreijde 't leech toen aon -
 die leefde veur tot Slivvenier
 bij uuch op eerde kaom.
 En rechs vaan Häöm heij,
 ederein die kaome daan denao,
 dao nikkers, dao de blaanke lui,
 kiek, de Sjineze dao.'
 't Waor alles eve sjoen en sjiek,
 gein errem en gei riek;

‘Meh Pieter iech de gansen tied
 al nao bekinde kiek!’
 ‘Aoch jeh, da's woer,’ zag Petrus toen,
 ‘da's woer, diech kumps vaan Treech,
 daan kom mer effe mèt m'ch mèt,
 kom heij de kortste weeg.’
 Toen brach Heer miech, iech stoont verstomp,
 want wèt g'r boe iech kaom?
 Nao e keteer toen kaom iech
 in mien eige stedsje aon!
 Leep op de Vriethof, door de Staat,
 iech zaog eus sjoen stadhoes,
 terasse vol, e good glaas aait,
 iech voolt m'ch dalek toes.
 De late Mès die waor zjus oet,
 toen 'ch op de Vriethof waos,
 want hiel vööl vollek zaog iech koume
 oet de Sintervaos.
 ‘t Is jaomer jong,’ zag Petrus m'ch,
 ‘tot stiech nog heij neet bis,
 es 't kèrremis, of beter nog,
 es 't vastelaovend is!’
 Iech gòng nog effekes nao Wiek,
 bekeek m'ch de aw brök,
 toen zag Sint Pieter: ‘Noe's 't sjoen,
 noe mote veer weer trök.
 De zuls wel dinke gluif iech zoe,
 boerum heij in die “zaak”
 allein mer veur d'n Treechteneer
 noe get appaarts gemaak?
 De wèts toch eve good es miech,
 tot zjus e Treechter keend
 z'ch einemaol noe nörrigens
 es in Mastreech geweend!
 Daorum gong toen op zeker daag
 Servaos nao Slivvenier,

En vroeg Häöm: Doot m'ch 'ne guns,
iech vraog Uuch d'rum, Menier,
en gef de lui vaan oet mien stad,
de stad vaan miech, Servaos,
ouch in d'n hiemel heij bij Uuch
hun stedsje aon de Maos.
“Da's good,” zag Häöm toen Slivvenier;
en Heer, Heer bouwde toen
al mèt de lui vaan oet Mastreech
hun stad heij, eve sjoen.’

Toen woort ieck wakker en dach nao,
meh waor 't daan neet ech?
ieck laog in bèd, 't 'waor 'nen droum,
d'n hiemel dee waor weg.
Toen dach ieck zoe, en door de roet
veel d'ierste zannesjen,
ieck wis neet tot d'n hiemel nog
zoe sjoen es Treech kos zien.

Dien uigskes**Veur Anny.**

Toen iech diech veur 't ierste zaog,
 'nen aovend, gans touvallig,
 waor die geziechske, eine lach,
 d'n ouge zoe bevallig.
 De wouws aon ederein e woord
 en ouch e lechske geve,
 waos op 't alleriers geziech
 't oonbezörrig leve.
 En toen iech diech nao hoes touw brach,
 'tkôs tiech nog wienig sjele,
 en vaan dien lippe oongevraag
 e puunsje wis te stele,
 toen dach iech bij m'n eige zoe:

D'n uigskes, blauw, die lache touw,
 bij störrerem, zon of rege,
 mèt hunne sjien, zoe klaor en fien;
 get aandere zij noets dege.
 Dat moot in iemands leve
 toch troes en vräögde geve.

En toen iech later tege diech
 spraok mennig woord vaan leefde,
 zaog iech dat in d'n ouge weer
 dat zelfde lechske zweefde.
 En wieste, leef, ins aon miech vroogs
 wie 'ch diech 't leuks zouw vinde,
 toen waor mien antwoord hiel gaw klaor,
 't einigs wat iech kinde:
 Aoch laot 't zien tot ummertouw

d'n uigskes blauw, m'ch lache touw,
bij störrer, zon of rege,
mèt hunne sjien, zoe klaor en fien,
of zij niks aandere dege.
Want dat zal in mie leve
m'ch troes en vröögde geve.

En moot iech tiech soms mèt 'n vraog
in later tije plaoge,
daan zal 't jao allein mer zien
um ein dink diech te vraoge.
Deen eine wins allein mer, tot:

D'n uigskes blauw, m'ch lache touw,
bij störrer, zon of rege,
mèt hunne sjien, zoe klaor en fien,
of zij niks aandere dege.
Want dat zal in mie leve
m'ch troes en vröögde geve.

Bij 't weegske**Veur Irèneke.**

In 't weegske ligk 't wiechske,
 lollig lachend leuk geziechske,
 wiegewaggelt mèt ze weegske,
 reikend nao e wiedweg leechske.

Helder klaor kristalle uigskes,
 loeter straolend vaan plezeer
 kieke oonbezörrig lachend
 jao op alles roondum neer.

Zulle ins die einse ouge
 later kriete vaan sjagrijn?
 of 't leech gebroke weure
 door 't lijd en door de pijn?

Hennekes wie vaan e pupke
 mèt de vingerkes zoe teer,
 hawwe stevig vas umslote
 'ne nuije rammeleer.

Zalle ins die han, daan groeter,
 wèr'ke veur 't daagleks broed?
 Zalle zij vääöl goods ins geve?
 Of mesjien doen zoevääöl koed?

'tMunneke, zoe sjalleks lachend
 gaaroet nog niks zègke kaan,
 meh um ziech te laote hure
 krejt 't wel zoe noe en daan.

Brink dee moond, es heer kin spreke
troes en leefde boe 'r kaan?
Of sprik heer, gesjmink, geverref,
hiel väöl lijd en laster daan?

Sjattig leuke pòppe uurkes
luustere nao Mooiers stum,
en es leefdeswäördjes klinke
drejt 't köpke z'ch 'ns um.

Zalle later ouch die oere
luust're nao wat Mooier zeef?
Of nao't slechs vaan op de wereld,
en nao't gooie gaaroet neef?

In 't weegske ligk 't wiechske,
lollig lachend leuk geziechske,
aordig mollig sjattemijke.....
Bleefste zoe mer altied, prijke!

Kanneklitse**Kruzer en kruiskes.**

Degeen dee op de wereld nog al get heet gepresteerd
 dee weurd mèt ein of aander kruus direk gedékoreerd;
 meh dee de mieste kruiskes droog
 en altied waor hiel braaf,
 dee krijg allein eenvoudig weg e kruiske op ze graaf!

Idealis.

Heer voch vrijwèllig veur zie land,
 betaold't mèt ze leve,
 e kruus woord op ze graaf geplant,
 door inkel lui nog ins bezeuk,
 mesjien,
 en daan hiel eve.

Verkezinge.

Op de lui die us regere
 sjelle, kaankere, sjokere,
 vääö belaoove, riddenere,
 en neet miejer daan prestere
 es zij zellef us regere!

Op 't beer

Iech stoont aon d'n weeg, 't waor bij d'n geboorte,
 veurzichtig aon regelend temperatuur,
 iech keek de versòkkering nao en iech kookde,
 en raoehelde oonder die prijke 't vuur.

Iech stoont aon de koep, boe iech diech in leet röste,
 meh keulde d'ch iers, want de waors m'ch te heit,
 bepaolde vergistingsgraod, keek nao d'n dèkke,
 en leet d'ch daan 'aof', jao de wèts wie dat geit.

Versponde d'n tank, boeste lang in bleefs ligke,
 en drökde-n-'m op, dat kaom eder week trök,
 iech stoont aon d'n aofvölbok, doog d'ch in fuste,
 naodat iech t'ch had door de fèlter gedrök.

En noe steiste veur m'ch, getap in e gleske,
 zoe klaor wie kristal, en sjoen wit d'ne kop,
 gepreuf, gewaardeerd, en daan zaolig genote,
 en dalek bedreuf weer, want daan biste op.

Wat doogste veur goods neet veur miech in 't leve?
 Wat höbst' allemaol neet gedoon diech veur miech?
 De höbs m'ch es einigste zoedèks gegeve
 get troes in m'n dreufheid, 't leije verlieg.

De höbs m'ch doen lache, de höbs m'ch doen zinge,
 de höbs miech gegeve zoedèks nuije mood,
 en es door d'n thee soms mie liechaam verkeulde,
 daan höbs tiech gewerremp mie Limbörigs blood.

Portrèt

Lès toen stoont iech ins te kieke
 veur e levensgroet portrèt,
 stoont te stare in gedachte,
 ‘uige’ wie me dat zoe hèt.

En dat beeld had miech getroffe,
 't waos 'n doedgewoen geziech,
 meh iech kôs zoe vâöl drin leze,
 aoch, 't zag zoevâöl tot miech.

Gèt verwaands waor drin te leze,
 hoegen eigendunk spraak droet,
 en 't maakde toch aocherrem
 aoch zoe bitter wienig oet.

Oppervlakkig, zoonder leefde,
 egoïstisch, dat waor klaor,
 wouw get tuine, meh'r wis neet
 tot 'r mèr gans nietig waor.

'ch Kraog kompassie mèt 't mensje,
 loeter levend veur de sjien,
 zoe e stom oonnuzel vensje
 wat ziech meint veurnaom te zien.....

Meh toen dach iech, jao dee kinste,
 gòng vaan sjrik haos door de groond,
 want iech zaog tot mien verbazing
 tot iech veur de spiegel stoont!

Iech bin zoe opgewèk....

Iech bin zoe opgewèk, zoe blij,
tot iech zouw wèlle zinge,
de sjoenste leedjes bringe,
't leefste versje wat d'r is,

umtotste toch gekoume bis,
en zachskes aon m'n oer
zoe zeker en zoe woer
d'n lippe miech vertèlde

wat z'iers neet zègke wèlde,
en oet d'n oug' m'ch stralolde touw
dee sjien, dee iers neet sjijne wouw,
en saam veer lepe, zij aon zij.

Iech bin zoe opgewèk, zoe blij.
En blozend-werrem zien m'n wange,
want diech, diech bis mie groet verlange.

Gedachte

(Duits konsentratiekamp)

Wie gere zouw iech wèlle diechte en sjriev
 vaan leefde en sjoenheid, gelök en vaan prach,
 de wäörd ederskier achterwege miech blieve,
 want um te beginne oontbrik miech de krach.

Want wie zouw vaan leefde iech heij kinne spreke
 es'ch zeen wie 'n eder z'ch haat oonderein,
 ze zouwe wie gek nao miech höbbe gekeke
 en vraoge, wie haolt 'r d'n oonzin biejein?

Wie zouwe m'n versjes plezierig miech stumme
 es'ch zeen um miech heen al 't lijd en sjagrijn,
 en hun, die z'ch vreuger ins 'mins' mochte numme.....
 Mie lachend geziech doog nog miejer hun pijn.

Wie zouw iech vaan vräög en gelök kinne diechte,
 es aanders iech niks es ellende heij zeen?
 Die mager en bleike, die trieste geziechte
 die zweve de gansen daag heij um m'ch heen.

Wie zouw iech get sjoens heij daan kinne bezinge
 in wäörd vol vaan rietme, vaan klaank en vaan rijm,
 es alle daog miech weer 't zellefde bringe:
 eintoenigheid, leije, ellende, sjagrijn.

Nein 't'is mer allein tot in hoop en vertrouwe
 iech 's aovens devoot daan m'n han samevaw,
 en beij tot Servaos, Slivvenier en Selvrouw:
 'Aoch gef us de vrij toch, meh gef 'm hiel gaw.'

Portrètsje

Bij miech op de kamer dao steit e portrètsje,
 't steit gans gewoen op de sjouw in d'n hook,
 e meitskesgeziechske vlaak neve e rèkske,
 hiel kort bij 'Mathilde', Jaques Perk zie book.

't Lach es 't zönneke sijnt in de kamer
 en späölt um de pu vaan de taofel en steul,
 daan huur iech mien hart sloon haos wie 'nen hamer,
 en krijg iech vaan binne zoe wee-ig gevoel.

Meh soomber 't kiek es de rege bij stroume
 eintoenig zoe tege de roete aon vèlt,
 daan liekent 't dèks miech es heet 't vernoume:
 mien hertsje allein toch vaan häör nog mer hèlt.

Zoe is 't e blömke bij miech in me kluiske,
 't einigs verlange boe op of iech zin,
 meh evegood is 't e reuzegroet kruiske,
 verlange nao wat noets bereike iech kin.

Mie leveke

Sjatteke, mie sjatteke,
 mèt de minnig mollig mulke,
 in d'n kin e koddig kuilke
 kôste haos e blömke zien;
 uigskes, jao kristalle klaore,
 weitend wel wie leef ze waore
 troffe miech mèt hunne sjien.

Leveke, mie leveke.
 Aon d'n lachend leuke lippe
 moech iech mennig puunsje fippe
 zeuter zal d'r wel niks zien;
 käärend door d'n bloonte haore,
 - zjus wie zachte zej ze waore -
 zaog'ch d'ch in de maonesjien.

Meideke, mie meideke.
 Es iech diech daan in d'n duuster,
 's aovens bij die leef gefluuster
 effe in m'n errem num,
 veer mer aon us twië dinke,
 huur'ch wie zèlver belkes klinke:
 'ch'haw vaan diech'; d'n zachte stum.

Aovenddroum

Laot dien lokkende leefdeslokke
valle langs mien sjouwer aof,
es weer stèllekes aon d'n uurke
miene moond d'ch get belaoef.

Laot dien lachende leefdeslippe
zachskes drökke daan de mijn,
laot ze effekes weer dao röste,
wie zoe dèks al, meitske klein.

Lègk dien gleujende wengskes, sjattie,
lefelek tege miech aon,
es iech vlejjende mèt mien hand daan
druimend door dien lokke gaon.

Laot dien lokkende leefdeslokke
valle langs mien sjouwer aof,
es weer stèllekes aon dien uurke
miene moond d'ch trouw belaoef.

Ramp en misdaad

Geer kint wel dat book, of hōb ins gehuurd
dat stōkske historie vaan Treech,
dee strijd veur gelouf, veur vrijheid en rech,
en wat vreemde mach heij toen deeg.

D'n awwe walmoer, wie heer in de stad
op inkele punte nog steit,
dee zouw, es heer kōs, vertèlle aon us
vaan daog vaan hiel heftige strijd.

Heer zouw es 'r kōs, ouch zègke aon us:
eur veurvajers vochte mèt mood
en gaove veur stad, veur vrijheid, gelouf,
hun riekdom, hun krach en hun blood.

Tot ederein toch dee optrok nao Treech,
't'zij Hollender, Spanjaard of Pruus,
en daan eus aw stad belegere wouw
oontfaange woort heij mèt de vuus.

Tot heer jao oontheel de naome vaan hun
die vele veur Treech, hunne sjat,
en daan mèt hun blood al sjreef hunne naam
in't heldebook heij vaan hun stad.

Tot ederein ouch dee us euverwon
vervulligde de katoliek,
us plunderde, en eus vrijheid oontnaom,
't hoegste vaan errem en riek.

Dat kinder vaan Treech, 't'zij priester of leek,
vermaord, of de stad oetgezat,
allein mer umtot me oet alle z'n mach,
z'ch tege 't oonrech verzat.

Meh ederskier ouch, stoont Treech opnui op,
 zoedèks al de iewelaank door,
 herstelde daan gaw mèt zie gif en zie blood
 weer alles toch wat 't verloor.

En edere kier nao tije vaan lijd,
 daan wapperde weer euze vlag,
 en sjitterde weer, 't wit en 't roed,
 es teike vaan krach en vaan mach.

En straalde de staar, 't waope vaan Treech
 opnui daan häör zèllever leech;
 besjerremp nog trouw door ingelehand;
 Mastreech dat waor daan weer Mastreech.

Geer helde vaan Treech, eus dinke geit trök
 nao uuch weer, nao uuch allemaol,
 die gaove hun good, hun krach en hun blood
 veur stad, veur gelouf en veur taol.

Auch noe is 't dèks es huurt me uuch nog,
 daan zingk geer dat hiel bekind dink;
 es of daan veur us, es oproop tot strijd
 't iewelaank volleksleed klink:

‘Veer veure eus kleure
 tege tirannij,
 veer zölle neet treure,
 Mastreech de blijfs vrij.
 Noe kom op Sint Servaos
 veur Dien stad aon de Maos.
 Sint Servaos, veur de Maos,
 kom op Sint Servaos.

Veer veure eus kleure
veur vrijheid en rech,
veer blieve us reure
al geit 't ouch slech.
Eus Mastreech moot veuroet,
al wat vreemp is moot droet,
moot droet, veuroet,
wat vreemp is blijf droet.

En wie is 't noe? L'histoire se répète,
veer make 't-zellefde mèt,
meh zjus wie altied, ouch noe weer oontsteit
e krachtig en sterrek verzèt.

De helde vaan toen, zien 't veurbeeld veur us,
vaan leefde veur stad en veur taol,
kom laote veer ouch, mèt hart en mèt ziel,
us geve veur Treech, allemaol.

Daan zal binnekort de staar vaan de stad
weer sjijne häör zèllever leech,
't wit en 't roed dat wappert weer trots;
Mastreech, zal daan zien weer Mastreech.

Duitse bezètting '40-'44.

Es later ins.....

Es later ins weer vrej zal zien,
 en leech is in de stad,
 daan laope druimend door de straot
 veer mèt us twieë sjat.

Es later ins weer vrej zal zien,
 en eueveral meziek,
 daan goon veer fuive, eder daag,
 en druime veer us riek.

Es later ins weer vrej zal zien,
 daan kump d'n tied weer trök,
 tot veer weer druime mèt us twie
 vaan leefde en gelök.

Nein!

Es later ins weer vrej zal zien,
 en lempkes branne, sjat,
 daan goon veer wèrke, daag en nach
 veur d'n opbouw vaan us stad.

Es later ins weer vrej zal zien,
 daan is 't jao eus taak:
 herstèlle wat de vreemde lui
 kepot hóbbe gemaak.

Es later ins weer vrej zal zien,
 en eueveral is leech,
 daan röste veer neet, leve sjat,
 veur Treech weer zien zal Treech!

Keersmes '43 in Duitsland

Keersnach is 't Kinneke gebore
in 't midde vaan de nach.....

Keersnach!
En heer steit aon de drejbaank en drejt granate,
drejt bomme, maak knonne en aofweergesjöt;
meh dink aon 't Keend, de Bron vaan 't leve,
de Bron, boe moreel, heer zien krachte oet pöt.

Keersmes!
Wat mis heer 't kribke, dat toes in de kamer
einvoudig, devoot, altied opgestèld stoont;
e keersbuimke klein, meh verseert wie 't huurde,
boe oonder 'n eder 'n kleinigheid voont!

Keersmes!
Venite adoremus.....
En in de febrikke steit tösse mesjiene,
'ne keersboum, gans kaal, geine mins denao kiek,
Oet luidsprekers opgestèld in de gebouwe
sjalt sjetterend, kletterend soldaotemeziek.

Keersnach!
Stille nacht, heilige nacht....
En heer steit aon de drejbaank en drejt granate.....
Meh toch wèlt 'r zinge e keersleed, vol krach,
Gloria in excelcis Deo.....
Haaf drei in de nacht...
Keersnach!

Selvrouwendaag '44**Veur P.**

'tIs midde Augustus.
 Hoeg aon d'n hiemel steit brannend de zon,
 'ne gleujende bal,
 de lui zeuke keulte, meh wat me verzon,
 'tblijf hits, euveral.
 De loch zuut me trèlle bove de eerd,
 me krijg vaan de hits ze bekoms,
 meh dat is 't minste,
 vääöl mie is hun weerd
 de vrijheid, is op koms!

Vieftien Augustus!
 in Treech, de torestad,
 dao lojt gein inkel klok.
 meh Grameer, häöre sjat,
 heet me neet weggeklok.
 Die wach mèt oongedöld d'n daag
 tot vrij weer häöre klaank
 in Treech häör stad, weer klinke maag
 es vräögde en es daank.

Selvrouwendaag!
 Noe trèk nog gein persessie roond,
 wel beijt me euveral,
 es daank tot Zij de stad
 gespaord heet, en veural
 tot Zij 't weijer doen ouch zal.
 Nog angstig zien haos alle lui,
 meh toch ze zien verliech,
 nao jaore wachte kump opnui
 de vrijheid weer in ziech!

Dao trèk, 't'is in de mörrege,
 'nen opgewèkte stoet
 vaan joonkheid, zoonder zörrege
 nao boete touw, drop oet.
 't 'Zien jonges, meitskes, köppelkes,
 bekinde oonderein,
 ze trèkke zingend door de stad,
 en aoch, me zuut mèddein:
 die kiek die huurt bejein.
 Ze trèkke d'rop oet in 't Limbörge land,
 ze kinne gein zörreg, verdreet.
 ze winse al loupende hand in hand
 allein: d'rop oet, geneet!
 Hun Limbörge leed dat dans veur hun oet
 boe ze ouch koume of goon,
 ze dinke neet d'raon tot aon eder vaan hun
 d'n oorrelag sjaoi heet gedoon.
 Dat is um 't eve, de vreij is op koms,
 ze zien allemaol nog gespaord,
 en hope en g'luive, mesjien oonbewus,
 tot wijer zij weure bewaard.
 Genete vaan joonkheid, vaan zon en natuur,
 dat maak hun gelökkig, tevreije,
 want veur hun dao teikent de toukoms z'ch aof,
 zoe hoopvol noe, tege dees duustere teije
 en doonkerder achtergrond vaan 't verleije.

Weer trök in hun aw, hun vertrouwde stad,
 dao loupe ze gaw effe binne
 al in 't Kepelke; - Selvrouwendaag toch -
 zij zoe mèr veurbij goon neet kinne!

En gans achteraan vaan deen lolligen tröp
 zien twie, die dat zeker wel wèlle,
 zij höbbe Selvrouw, jao vaandaog op Höär fies
 spéciaal get appaarts te vertèlle.
 En Zij is 't ierste Die huurt vaan hun twie:
 Veer hawwe vaan ein, veer twie.

Verleef

Laot m'ch t'ch pune. M'n lippe versmachte
 nao zach leven drök.
 Laot m'ch t'ch pune, en eve genete
 dat leefdesgelök.

Eve fippe aon dien lippe,
 kin miech geve in 't leve
 nuije mood.
 Dat neet preuve zal bedreuve
 hiel me leve, en m'ch geve
 geine mood

Wie kin iech dien hertsje veur iewig toch winne?
 Want wat moot iech zoonder dien leefde beginne?

Mèt punekes wèl iech dien lippe bedèkke,
 d'n wengskes bedèkke,
 d'n uigskes bedèkke,
 de neuske bedèkke,
 umtot iech noe einemaol zoe vaan d'ch haw.

Wie kin iech d'n hertsje veur iewig toch winne?
 Want wat moot iech zoonder dien leefde beginne?

Aoch, sjiemerde miech mèr ein leefdesstraol door!

Verzöchtig

Wat höb iech neet aon diech te daanke?
Wat höbs tiech neet veur miech gedoon?
Kin zoonder diech, dat wètste jummers
gaaroet neet door 't leve goon!

Es fies en vrägde hoegtij vierde,
daan leetste miech toch noets allein;
waor iech bedreuf, waor iech verlaote,
de truusdes miech in mie sjagrijn.

Boevuur höbs tiech m'ch daan verlaote?
Kin zoonder diech toch neet bestoon,
boevuur moot iech um diech te zeuke
daan altied nao de vreemde goon?

Aoch kam toch trök weer in mie stedsje,
en maak d'n Trechteneer kontent;
want jao veer kinne toch neet zoonder
eus beer vaan twellef-haaf persent!

Testemint vaan 'ne brouwersstudent

Zoe tösse rommel onderins,
voont iech d'n allerlèste wins
vaan eine vaan de brouwerssjaol,
wat iech heij in 't Treechs vertaol.

Heij volleg miene lèste wins:

Studeerde en leefde veur beer,
iech maakde en droonk 't hiel geer,
't fijnst voont iech practies te wèrke
in kaffees, en daan kòs me merke:
heer liert en studeert in 't beer.

Op eerd is miech neet vääol gebleve,
want beer, jao 't beer waor mie leve,
daoveur gaof iech alle mien cent
en waos daan ouch altied kontent
zoelang es me miech beer kòs geve.

Get beeroonderlègkers miech res,
get beerpöt, get glazer, 'n fles,
get foto's vaan brouwzaol en koepe,
kefees, boe goodkoup me kòs zoepe,
de lèste centiem in m'n tes.

Dat alles vermaak iech heijbij
Louise, want huur 't waor zij
die mèt m'ch 't mies heet gekloonke,
boe bij iech 't mies hób gedroonke,
ze heel m'ch dèks aovende vrij.

Es iemand um miech soms zouw kriete,
daan is't tot iech neet mie zal sliete
mien daog in 'n kroeg bij e keend
dat vääol aon mie beer heet verdeend,
mien doet, jao dee zal ze verwiete.

De lêste wins vaan m'ch dee is,
es iech heij straks ligk veur vermis;
't Beer dat iech hõb in m'n kas,
de lêste fles, die kump vaan pas,
aoch lègk die, bij miech in m'n kis.

Kanneklits

Staon te wachte
 in gedachte
 op 't koume vaan de bös,
 sjoen verhaole,
 ideaole,
 laote miech mer neet mèt rös.

Riech m'n blikke
 nao de brikke
 vaan de stòp, boe'ch op moot stoon,
 op de steinsjes,
 dames beinsjes,
 zeen opins iech langs m'ch goon.

Iech loer op zoe,
 en kiek vlak noe
 in e snuutske, lachend leef,
 sjoen figuurke,
 op 'n uurke
 leuk 'n heudsje; hartendeef!

Drei leedjes

Vrij vertaold nao Jaques Perk.

1.

Es vaan dienen effe veurkop
 iech de bloonte lokke striek,
 en, m'n han daan aon d'n slaope
 in d'n gries-blauw ouge kiek,

veulste daan, mie klein, blond meitske
 dat iech zielsgelökkig bin,
 es iech ouch neet mèt mien lippe
 al mien zaoligheid bekin?

Zouwe doezend wäördsjes kinne
 zègke, wat iech tot diech zègk,
 es iech op die bloonte lokke
 zegenend m'n han daan lègk?

Errem taol, die oet moot spreke,
 wiewäöl tot iech um diech geef,
 es iech veul wie diene boezem
 vaan't gelökkig kriete beef.

Es vaan dienen effe veurkop
 iech de bloonte lokke striek,
 en, m'n han daan aon d'n slaope
 in d'n gries-blauw ouge kiek.

veul iech miech diene bewaorder,
 - sjoen'ch gei woord spreek vaan gelök -
 al m'n hoop sprik oet de puunsjes
 die iech op dien lippe drök.

2.

'ch'Zal d'ch ins get zegke, meitske,
 wat ste neet begriep zöls,
 't'is tot stiech mie ganse weze
 mèt get leefeleks vervöls.

't'Is tot iech zouw wèlle kriete
 es iech dink aon 't gelök,
 wat 't duifke miech zal sjinke
 dat iech in mien errem drök,

Kiek, mien woening weurd 'nen hiemel,
 lentebömke, zonneshien,
 este dao zöls fleure, straole,
 en mie vruike daan zöls zien.

Aoch! Iech zeen d'ch al vol blijdsjap
 lachend loupe um m'ch heen.....
 Keend! Iech zal m'ch g'lökkig veule
 es iech tiech gelökkig zeen.

3.

Lègk d'n twee klein blaanke hensjes
 in die breij han noe vaan miech,
 en laot miech de köpke pune,
 want get leefs dat zègk iech diech.

Luuster! 'ch'Wèl d'ch zègke, stèll'kes,
 tot 't niemand kin verstoon,
 wie iech somtieds kin verlange
 mèt diech 't'leve in te goon.

Wie iech somtieds kin verlange
 nao die hoeslekheid, - get stèls, -
 die stiech in eus zonnig huiske
 zeker miech bereije wèls.

Wie iech somtieds kin verlange.....
 nao wat maag en ouch moot zien,
 um - laot miech d'ch nog ins pune -
 in m'n kinder diech te zien.

Es zachskes

Es zachskes in dien haore
mien hand dao späölt ze speul,
moot iech daan nog verklaore
tot iech m'ch g'lökkig veul?

Es leef en zach dien lippe
z'ch drökke op de mijn,
moot iech daan nog vertèlle:
zoe leef wie diech is gein?

Es 's aovens saam veer loupe,
en um us, alles stèl,
moot iech daan nog belaove
dat'ch noets 'n aander wèl?

Es iech d'ch bij 't sjeije
nog effe puun, hiel gaw,
aoch, moot iech daan nog zègke
tot iech zoe vaan d'ch haw?

Dao zien vaan die han...

Dao zien vaan die han, die nog kinne getuige
 vaan jaorelaank werrek, veur 't dageleks broed;
 dao zien vaan die han, die veur geld allein buige,
 ze kinne gein zörreg, gei leije of noed.

Dao zien vaan die han, die d'ch sloon in 't leve,
 ze houwe d'ch futloos en moedeloos neer;
 dao zien vaan die han, die diech mood kinne geve,
 zach kloppend d'n sjouwer, de han jao vaan Peer.

Dao zien vaan die han, die altied veur d'ch beije,
 - d'n Mooier gedink t'ch, of 't good geit of slech; -
 dao zien vaan die han, die kin niemand beneije,
 ze gaove veur geld al hun vrouwe-ier weg.

Dao zien vaan die han, dieste gere wèls veule,
 zoe hartelek wèrrem, die vaan 'ne vrund;
 dao zien vaan die han ouch, zoe'n flawwe, zoe'n keule,
 ze winse d'ch vääöl, meh 't is neet gegund.

Dao zien vaan die han, die vaan achter en vääöre
 gelak en gesjmink zien, de staank maak d'ch kraank;
 dao zien vaan die han ouch, die leef kinne kääöre,
 ze zwere d'ch trouw, veur de gans leve laank.

Dao zien vaan die han boe me niks um kin geve,
 ze doen zoevääöl slech en gei good in 't leve;
 dao zien vaan die han ouch, die doen dèks e woonder;
 dao zien vaan die han, jao, dao kin me neet zonder.

Versje

'ch'Wèl d'ch nog 'ns effe zègke,
 leve kleinen hartedeef,
 tot iech gaar neet oet kin lègke
 wieväöl tot iech um d'ch geef.

Dat m'n pen neet neer kin sjrieve
 wat m'n hart heij binne veult,
 es weer vaan dien zeute lippe
 miene moond e puunsje steult;

mie geziech neet oet kin drökke
 wie gelökkig tot iech bin,
 es iech tiech, zoe gans kort bij m'ch
 door d'n haore vleije kin;

miene moond neet oet kin spreke
 wat m'ch door m'n herses zweef;
 es allein die simpel wäördsjes:
 meideke, iech höb d'ch leef.

In de vreemde

Dèks waor iech al in de vreemde,
 lang waor iech vaan Treech al weg,
 en zjus dat, gaof inspirasie,
 'ch maakde versjes gaw eweg.

Tösse al die simpel rijmkes,
 oonzin, aordig, leuk en leef,
 waore toch nog wel de bèste
 die iech in de vreemde sjreef.

Zjus 't trök nao hoes verlange,
 en 't heimwee nao Mastreech,
 dat waos wat miech in de vreemde
 't'allerbèste sjrieve deeg.

En noe weer, heij in de vreemde
 miech 't rijme hiel good geit,
 meh daobij kump noe get aandere
 wat miech zoeväöl diechte deit.

't'Is 't allerleefste meitske,
 oet de allersjoenste stad,
 mèt 't allerleefste täölke,
 die miech nump noe 'häöre sjat.'

Meh wat höb iech aon die versjes?
 Wouw ze misse stök veur stök,
 es iech daodoor mer kôs koume
 daan veur good in Treech weer trök!

De verstoeteling

De huurs toch in eus leve toes,
 veer zien niks weerd de zoonder,
 de waors bij us wie keend in hoes,
 de doogs dèks, haos e woonder.

Brochs in us leve vääöl plezeer,
 de deegs us dèks genete,
 en 's aovens aon 't kechelke
 de zörrege vergete.

En waore veer al ins nerveus,
 daan kaom stiech us kalmere,
 meh veur de res kôs me zoe min
 diech wer'klek appricière.

Dao woort veur diech, dat is toch woer
 soms geine cent gebooie,
 de woors op straot door ederein
 mèt veui gewoen getrooie.

Meh toch waor me aon diech gehech,
 'n eder diech begerde,
 de rieke, en neet minder ouch
 de slech gesitueerde.

Meh noe, noe stiech sporadies nog
 aon us d'ch ins kums tuine,
 noe beeie die oondaankbaar lui
 veur diech jao dèks fortune.

Noe weite veer neet wie of wat
veer zoonder diech beginne,
en veule veer 't iers pas good:
veer diech neet misse kinne.

Noe hêlt me diech angsvallig vas,
noe zal me diech bewake,
noe zien 'rs vâöl die ouch um diech
soms woekerwinste make.

Noe zien de rolle umgekierd,
noe stêls diech us de wèt,
noe hunkere veer ganse daog
nao diech, nao diech sigrèt.

't Tramhuiske

Op 't Vriethof stoont 'n huiske
 op 't heukske vaan de Staat,
 boe me altied lui kôs vinde,
 's mörgens vreug, en 's aovens laat.

Es 'n sjoor dèks dees of gene
 door d'n daag 'ns euverveel,
 kôs heer dao z'n touvlöch zeuke
 tot 't op mèt reg'ne heel.

En dao späölde zoe de kinder
 nao de sjaoltied auch 'ns geer,
 noe en daan zat ziech wel eine
 daovaan in 'n heukske neer.

Auch de hun lufde hun puutsje
 wel 'ns op, oongesjeneerd,
 daarom waos de loch, da's logies,
 miestal flink geparfumeerd.

De aw mennekes en vruikes
 hadde dao 't mieste praots,
 't'waor veur hun bij vochtig weerke
 dao de konversasieplaots.

En es 's nachts dèks 'ne zate
 sjeigeland nao binne leep,
 kôs heer dao ze bèdsje vinde,
 op de benk heer röstig sleep.

En veural eus errem deenders
höbbe vreiselek 't smoor,
want die brochte mèt e piepke
stiekum dao de nachdeens door.

Meh noe is 't aofgebroke,
in e nuit me sjuile kint,
wat hiel klein is en gans ope,
boe me nog gein baank in vint.

De ierste**Leedsje op de wijs vaan: De kleine man.**

Este tege zestien jaor, zoe in de derde H.B.S.,
 veur 't iers vaan leefde get begins te veule,
 es bij Algebra of Ingels of bij Aard'rikskundelès,
 die gedachte door d'n herses blieve speule,
 daan zweef de gansen daag
 dat beeld veur d'ne geis,
 vaan häör boeste mèt vreij's
 en 's aovens mèt oet fietse geis.

Refr:

Dat is d'n ierste keend,
 d'n alleerierste keend,
 dat eder daag door diech,
 zoevääöl ste kôs weer woort verweend
 zoe leef en aordig sjatteke
 me nörregens mie vint,
 en wat me vaan zie leve auch neet mie vergete kint.

Este 's aovens nao 't ete mèt de werrek veerdig waors,
 gòngste gaw mèt häör get fietse of get loupe,
 gòngs nao boete of de zats t'ch
 op Sint Pieter langs de Maos,
 mèt 'n tuutsje knepkes die ste hads goon koupe,
 want Ma die moch neet zien
 dat häöre jong zoe joonk,
 de kunste vaan 't vreijje
 op dee leeftied al verstoont.

Refr: Dat is..... etc.

Mèt z'n twee gans allein
 zoe op 'n einzaam plekske grond,
 woorte hiel dèks toukamsplanne al besproke,
 en de dochs neet traon dat koelek
 'ne maond of twee denao,
 door dat einse keend d'n hertsje woort gebroke.
 Häör leefde waor veurbij,
 eweg waor die gelök,
 en giftig tristig dochste
 in de klas nog wel 'ns trök.

Refr:

Aon 't allerierste keend..... etc.

En es later ouch aon aandere d'n hertsje woort verkoc
 waor 't toch häör beeld dat soms nog veur d'ch zweefde,
 woort dèks 's aovens laat door diech
 'n aordig keend nao hoes gebroch,
 dachste toch nog wel 'ns aon d'n ierste leefde.
 En zuust'häör oonverwachs,
 dèks midden op de brök,
 daan dinkste toch wel effekes
 mèt leefde nog 'ns trök.

Aon 't..... etc.

Heimwee

'ch Verlang nao diech mie lensje,
nao diech reik iech m'n hand,
diech streek vaan bos en berreg,
mie dierbaar Limbörgs land.

'ch Verlang nao diech, mie pläötske
gelege-n-aon de Maos,
Mastreech mie Vajerstedsje,
de stad vaan Sintervaos.

'ch Verlang nao diech, mien täölke,
't sjoens vaan allemaol,
iech zal diech blieve spreke
mien eige Mooiertaol,

'ch Verlang nao diech, mie Vollek,
zoe moonter en zoe blij,
gehech aon stad en täölke,
veur ederein gasvrij.

'ch Verlang nao diech, mien huiske,
mèt zusters, Peer en Meer,
diech brochs m'ch dèks e kruiske,
meh ouch zoe väöl plezeer.

'ch Verlang nao uuch, mien vrunsjes,
die aon de stasie stoon
es iech kom op vekansie
of weer eweg moot goon.

'ch Verlang nao dich, mie meitske,
vergeet d'ch neet mie gaw,
'n ech Mastreechter blömke
boe iech zoevööl vaan haw.

'ch Verlang nao diech, mien dröpke,
nao diech, mie Limbörgs beer,
nao 'n ech Mastreechter möpke,
dat huur iech toch zoe geer.

'ch Verlang nao diech, mien täölke,
verlang nao diech, mie land,
aon diech mie sjoen aait stedsje
höb iech mien hart verpand.

Zouw miech niks mie rest'op eerde,
lach noch leefde, doel noch pliech;
had mie leve toch nog weerde.
Want daan.....
Treech! Had iech nog altied diech!